

— Ի՞նչ տեսակ կնոջ:

— Բանտապանին կնոջ:

— Դեռ նոր բա՞ն կայ:

— Ինձ համար հին է, քեզ համար նոր: Մտիկ ըրէ՛:

Արծաթասիրութիւնը մարդկանց առաջին մոլութիւն տեսայ ես. տեսայ քահանայ, աշխարհական, եպիսկոպոս եւ նախարար, ազնուական եւ ռամիկ, այդ անարդ մետաղին գերին են, ուստի գործը ապահովելու համար՝ իմացայ, որ Գումբեթի բանտապանին՝ որոմս անունը Օմար է՝ երիտասարդ կինը խոյ կը բնակի. բերել տուի Կանգուար, հետը խօսեցայ՝ տեսայ որ արծաթ, ոսկի եւ գոհարեղէն շատ կը սիրէ. շաբթ մը հարիւր արաբացի ոսկուոյ եւ մանաւանդ ադամանդեայ մանեակ մը զինք դիւահար դարձուցին. աչքերը սկսան փայլիլ եւ մարմինը բոլոր ուրախութեան սարսուռ առաւ, երբ յայտնեցի թէ երկուքն էլ իրեն պիտի լինէին եթէ Գուրգէն կարենար ազատել, եւ իմ մարդիկներուս յանձնել արեւը մտած ժամանակ: Զիմա կինը գնացած է այրը դիւթելու. շատ կարելի է, որ մեր միւս պատրաստութեանց պէտք չունենանք:

Խոսքով ափ ի բերան մնաց, երբ այս բանը լսեց եւ այսչափ միայն զրուցեց.

— Իրաւ՛, դու միայն արժանի կին էիր Գուրգէնի:

Լռութիւն մը յաջորդեց այս խօսքերուն, երկուքն էլ դիմացին կը նայէին: Վերջապէս Զեդինէ գլուխը վեր առաւ եւ հարցուց

— Մեծ լուրն իմացա՞ր:

— Ոչինչ, նո՞ր կայ:

— Ամիրապետին մահը: